Küçük Kakapo

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Kakapo

Aysel Banu YAVUZAL

Ağaçların yumuşak mavi bir ışıkla parladığı ve yıldızların ninni söylediği büyülü bir ormanın derinliklerinde, Kip adında küçük bir kakapo yaşardı. Küçük ve yuvarlaktı; yosun yeşili tüyleri ve kahverengi benekleri vardı. Kocaman kehribar rengi gözleri iki sıcak fener gibi parlardı. Her gece Kip, kelebeklerin kanat çırpışını izler ve bir kez olsun kendisi de uçabilmeyi dilerdi.

Kip'in yanlarında katlanmış duran minicik kanatları vardı. Onları çırpmaya çalıştığında sadece bir daire çizerek sallanır ve tekrar pat diye yere düşerdi. 'Uçmak herkese çok kolay görünüyor,' diye iç çekti. Palamut tokalı küçük bir yaprak çantası taşırdı; içi orman zemininde bulduğu parlak çakıl taşlarıyla doluydu.

Mehtaplı bir gece Kip, eğrelti otlarının yanında bir hışırtı duydu. Tüyleri kabarık, tombul kahverengi bir kuş çıkageldi; uzun soluk bir gagası ve düğümlenmiş parlak mavi bir atkısı vardı. 'Merhaba! Ben Kiwi,' dedi kuş cıvıldayarak. 'Buralarda yeniyim. Bacaklarım güçlü ama hiç kanadım yok!' Kip gözlerini kırpıştırdı. 'Gerçekten mi? Yerde kalan tek kişi benim sanıyordum.'

Kiwi sırıttı. 'En güzel şeyler hep yerde olur!' İki yeni arkadaş, parlayan ağaçların altında yan yana yürüdüler; ayakları düşen yapraklarda yumuşakça çıtırdıyordu. Kip, Kiwi'ye çakıl taşı koleksiyonunu gösterdi. Kiwi de Kip'e serin gece havasını nasıl koklayacağını öğretti. Kip ilk kez minik kanatları için bu kadar üzülmedi.

Sonra karanlık eğrelti otlarının derinliklerinden garip bir ses geldi. Tak... tak... tak-tak-tak! Ses yine geldi, yumuşak ve gizemli. Kiwi'nin küçük kara gözleri kocaman açıldı. 'Duydun mu?' Kip yavaşça başını salladı. 'Bir şey takırdıyor gibi. Ama ne?' İki arkadaş kıpırdamadan durup dikkatle dinlediler.

'Hadi öğrenelim,' dedi Kiwi cesurca, mavi atkısını daha sıkı bağlayarak. 'Sesi birlikte takip edebiliriz.' Takırtıya doğru adım adım süzüldüler. Kip'in kısa, sağlam bacakları onu köklerin ve yosunların üzerinden taşıdı. Kiwi'nin uzun gagası yolu yoklayarak yere vurdu. Etraflarındaki orman geceleyin parlıyor ve ışıldıyordu.

Takırtı, içi boş bir kütüğün yanında daha da yükseldi. Kip kulağını eski kabuğa dayadı. 'Ses yerin altından geliyor!' diye fısıldadı. Kiwi havayı kokladı. 'Serin ve ıslak bir şey kokuyorum,' dedi. 'Aşağıda bir şey sıkışmış.' Birbirlerine baktılar. 'Kazmamız gerek,' dedi Kip. 'Kazmak da benim yapabildiğim bir şey.'

Kip'in güçlü ayakları yumuşak toprağı tırmaladı. Toprak oraya buraya uçuştu. Kiwi de keskin pençeleriyle onun yanında kazdı; ikisi birlikte takım gibi çalışıyorlardı. 'Daha hızlı!' diye kıkırdadı Kiwi. 'Yaklaştık!' Takırtı sesi daha hızlı ve daha heyecanlı oldu; sanki aşağıdaki şey onların geldiğini duyabiliyordu.

Aşağı, daha aşağı kazdılar; sonunda toprak minicik bir tünele açıldı. Kip yuvarlak kafasını içeri uzattı. Kocaman kehribar gözleri karanlığa alıştı. İşte orada, köklerin altındaki küçük bir oyukta, parlak kabuklu minik, kayıp bir orman yaratığı bir taşa takırdıyordu. 'Merhaba!' dedi Kip yumuşacık bir sesle. 'Kayıp mı oldun?'

Minik yaratık başını salladı. 'İçeri süründüm, tünel arkamdan çöktü,' dedi ince bir sesle. 'Yardım çağırmak için takırdıyordum.' Kiwi uzun gagasını açıklığa uzattı. 'Endişelenme! Seni bulduk. Biz kazmakta çok iyiyiz, arkadaşlara yardım etmekte daha da iyiyiz.' Kip gülümsedi. 'Sıkı tutun. Tüneli büyüteceğiz.'

İki arkadaş yan yana kazdılar; Kiwi bir yanda, Kip öbür yanda. Güçlü bacakları ve keskin pençeleri birlikte çalışarak geniş, güvenli bir yol açtılar. 'Neredeyse oldu!' diye soludu Kip. 'Harika gidiyorsun!' diye tezahürat yaptı Kiwi. Son bir tırmıkla minik yaratık ay ışığına fırlayıp ikisine de sarıldı.

'Teşekkür ederim!' dedi ince bir sesle, parlak kabuğu ışıldayarak. 'Siz ikiniz bütün ormandaki en cesur kazıcılarsınız!' Kip önce minicik katlanmış kanatlarına, sonra güçlü yuvarlak ayaklarına baktı. Bir milim bile uçmamıştı. Ama dinlemiş, kazmış ve yardım etmişti. Kalbi sıcacık ve gururluydu.

Kiwi mavi atkısını sıkıca bağladı ve Kip'e parlayan gözlerle baktı. 'Gördün mü? Cesur olmanın tek yolu uçmak değil,' dedi. 'Sesi duydun. Ne yapacağını bildin. Güçlü ayakların yeni arkadaşımızı kurtardı.' Kip yaprak çantasına sıkıca sarıldı. 'Sen de kokladın, kazdın ve hiç pes etmedin,' dedi. 'İyi bir takımız.'

O gece minik yaratık onları parlayan ağaçların altındaki sıcacık bir yere götürdü. 'Evim sizinkine çok yakın!' dedi cıvıldayarak. 'Her gece buluşabiliriz!' Kip ve Kiwi birbirlerine bakıp güldüler. Orman hiç olmadığı kadar dostça hissettiriyordu. Gökyüzündeki yıldızlar sanki sadece onlar için pırıldıyordu.

O günden sonra küçük kakapo ve arkadaşları için her gece bir macera oldu. Ormanın seslerini dinlediler, serin havayı kokladılar ve yumuşak toprakta hazineler kazıp çıkardılar. Kip bir kez bile kanatlarının daha büyük olmasını dilemedi. Herkesin kendine özgü güçlü yanları olduğunu keşfetmişti ve yerdeki becerileri yalnızca ona aitti.

Kip, cesur olmanın yükseklerde uçmak anlamına gelmediğini öğrendi. Cesur olmak; dinlemek, yardım etmek ve elindekilerle elinden gelenin en iyisini yapmaktır. Büyülü orman eğlence ve dostlukla dolu kaldı ve küçük kakapo bir daha kendini küçük hissetmedi. En ufak bir parçası bile. Herkesin bir armağanı vardır; onunki de tam ayaklarının altındaydı.